Pisarakirje

Elokuu 2016

Turvassa isän sylissä

Tulkaa yksinäisyyteen, autioon paikkaa ja levähtäkää vähän ja he lähtivät venheellä autioon paikkaan, yksinäisyyteen Mark 6:31-32

Kesämökilläni kävi jälleen muutama ryhmä narkomaanikotien henkilökuntaa lomailemassa. Nämä ihmiset asuvat samassa rakennuksessa asiakkaidensa kanssa, joten työ on ympäriviikkoista. Tauko on siis tarpeen. Yhteensä vieraita oli 12 ja onneksi säät suosivat. Mieluisin ajanviete oli kalastus ja saaliista päästiin nauttimaan monessa muodossa

Eeva Halme

Kirjeen sisältö:

Kesämuistoja 1-2
Pisarakasvo 3
Pisara elävää vettä 3

Matkaraportit:
Viro vankilat, Espoon-Kouvolan ryhmä, 23 - 25.7.. 4-5
Viipuri ja Kolosok Espoon-kouvolan ryhmä, 29. – 30.7 ...5-6

Rukousaiheet 7
Uuden elämän pisaroita Latviasta 7

Minä teen hänelle avun, joka on hänelle sopiva 1. Moos 2:18

Saaressa **Pavel Sevchenko** antoi minulle kutsukortin häihinsä Pihkovaan 22.7. Ei sellaista voinut vastustaa. Matkustin junalla Pietariin ja sieltä edelleen Popovkan johtajan **Leonidin** kyydissä. Pavelia kehuttiin luotettavaksi, sanojensa mittaiseksi työntekijäksi, joka oli palvellut jo kahdeksan vuotta Popovkan tytärkodissa Porhovassa lähellä Viron rajaa.

Kuvassa hääpari **Pavel ja Eleonora**, sekä **Leonid**, vaimo **Olga**, Olgan poika **Juri** sekä **Eeva**.

Paluumatkalla teimme pikaisen poikkeaman Lugan kaupunkiin, josta uutteran etsinnän jälkeen löysimme vanhan ystävämme, pastorin ja kitaristin **Sergei Tsaduninin**. Hän on jo pitkään sairastellut vakavasti ja olimme jo ajoittain menettäneet yhteyden häneen. Nyt oli ilo nähdä hänet palaamassa aivan omin jaloin mustikkametsästä. Kiitos Leonidille, että suostui tähän koukkaukseen.

Samaan reissuun yhdistin monen vanhan ystävän tapaamisen. Yövyin aluksi **Andrei ja Ljudmila Peshkovin** luona ja sinne tulivat sekä **Bahtiar** että Vitali minua tapaamaan. Bahtiar on edelleenkin töissä rautatiellä, jonne palasi vankilasta vapauduttuaan ja hänen elämänsä on kunnossa, kiitos Herralle. Hän pitää mielellään yhteyttä suomalaisiin ystäviinsä, myös Facebookissa.

Viimeisen yön olin **Liisa Lankisen** luona ja sinne taas saapui Tosnon seurakunnan pastoripariskunta. **Valeri Lisitsa** kuljetti lauantaina Liisan ja minut **Denisin** haudalle sekä Trefelevokadun poikakotiin. Sunnuntaina olimme Hietamäen seurakunnan jumalanpalveluksessa ja tapasimme useita ystäviä liki 20 vuoden takaa. Kuulimme myös iäkkään tulkkimme **Berta Bogaterovan** nukkuneen pois viime keväänä.

Eeva Halme

Sinä olet turvapaikka heikolle, pakopaikka kurjalle vaikeuksien aikana, suoja rankkasateessa, varjo helteen tullen. Jes.25:4

Siltaryhmä ja Pietarintuvan rukousryhmä järjestivät alkuvuonna keräyksen Krasny Strugin hoitokodin katon korjaamiseksi. Keräys onnistui hyvin, ja sen tuotto oli 1360 euroa, kiitämme kaikkia lahjoittajia. Kuvassa puretaan keräystuotolla hankittuja kattopeltejä kuorma-autosta, hoitokodin pihalle. KIITOS, SPASIBO!

Pekka Vauromaa

Pisarakasvo Kaija

Kaija Lahdelma

Eeva: Milloin muutit Nummelaan? Kaija: Muutin pienen perheeni kanssa Nummelaan työn vuoksi vuonna 1978. Toimin terveydenhoitajana Vihdissä aina eläkkeellesiirtymiseen saakka 2013.

Eeva: Miten tulit mukaan Pisaraan? Kaija: Pisaraan ja Halmeen Eevaan tutustuin asiakuuden kautta kirpputorilla. Osallistuin aluksi lajittelutalkoisiin ja eläkkeelle kun jäin tuli vapaa-aikaa ja aloin ottaa myös myyntivuoroja.

Eeva: Oletko käynyt Venäjällä avustusmatkoilla? Kaija: Menin ryhmän mukana kaksi kertaa vankilareissulle Pietariin, ja se oli hyvin vaikuttava kokemus. Tämä sana Pisara on minua ajatteluttanut monelta kantilta - miten isoa voi pienestä pisarasta tulla. Se sopii mielestäni niin hyvin tähän aiheeseen. Siellä matkalla ”pisara” erityisesti konkretisoitui – valtava Venäjän valtio ja suuret vankilat ja sitten millaista muutosta tällainen pieni pisara on saanut aikaan ihmisissä.

Eeva: Mitä Pisara on sinulle antanut? Kaija: Pisaran toiminnan kautta olen saanut uusia lämpimiä ystävyyssuhteita, se on ollut merkittävä asia tässä kaikessa. Myös asiakkaat ovat rikkaus tässä toiminnassa, monet käyvät vuodesta toiseen. Näiden vuosien hyvien kokemusten takia suosittelen mielellläni tätä toimintaa ihmisille, joilla on vapaa-aikaa käytettäväksi mielekkääseen tekemiseen.

Haastattelijana Eeva Lyytikäinen

Pisara elävää vettä

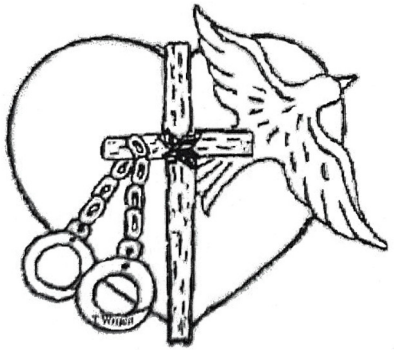
Minun armossani on sinulle kyllin

Presidenttimme Sauli Niinistö on kirjoittanut kirjassaan Hiljaisten historia, kuinka hän selvisi tsunamista, kuin ihmeen kaupalla. Hän pohtii kirjassaan paljon, miksi kukin on katastrofin tapahtuessa siellä, missä on. Miksi toiset selviävät ja toiset eivät. Se on meille kaikille arvoitus ja joskus ikuisuudelta tuntuvat hetket voivat olla silmänräpäyksiä, kuten seuraavassa talvisella tiellä ajaessani.

Kyydissäni on Paula Suominen ja Marjut Silfversten. Lunta on paljon, tienpenkat ovat lähes metrin korkuisia ja näyttävät kovilta. Katson oikealle horisonttiin puiden latvojen taakse: "Katsokaa sateenkaaren pää", huudahdan. Todellakin. Keskellä talvea näemme sateenkaaren pään, ei koko sateenkaarta. Ihmettelemme. Jatkan matkaa. Hämmästykseksemme sateen kaaren pää on siirtynyt vasemmalle puolelle tietä, eikä siinä kaikki, se tulee kohti ja kulkee hetken automme päällä. Olen kummissani, alan puhua häkeltyneenä: "Sanotaan, että sateenkaaren päässä on aarre, tarkoittaako tämä sitä, että niitä on täällä kolme". Hädin tuskin olen sen sanonut, kun näen pakettiauton tulevan suoralla tiellä meitä kohti, aivan keskellä tietä. Hetkessä tapahtuu paljon. Ajattelen, etteikö kuski näe meitä. En ehdi tehdä mitään. Katson vain lamaantuneena, että auto tulee kohti ja kohta räsähtää. Ehdin vain ajatella, että hanki on liian kova, vedän auton kumminkin niin oikeaan reunaan, kuin uskallan. Matkaa on enää vajaa kymmenen metriä vastaantulijaan. Valmistaudun sulkemaan silmät, kenties koko elämästä. En voi tehdä mitään, ehkä olen nostanut jalkani pois kaasulta ja yrittänyt hiukan hidastaa liukkaalla tiellä. Suustani pääsee vain henkäys: " Voi hyvä Jumala." "Auta", välähtää aivoissani. Samassa vastaantulija korjaa ajolinjansa ja kääntyy omalle kaistalleen. On aivan hiljaista, kukaan ei sano mitään. Matka jatkuu hiljaisuuden keskellä, vapisevin käsin ohjaan autoa. Oliko se sittenkin enkeli eikä sateenkaaren pää. Emme puhu asiasta mitään pitkiin aikoihin.

Elämässämme on joskus lyhempiä, toisinaan pidempiä, raastavia, täynnä surua sekä tuskaa olevia aikoja, jolloin emme voi elämäämme mitenkään hallita. Tapahtuu, mitä tapahtuu ja me yritämme vain selvitä jotenkin. Eräästä radiojumalanpalveluksesta jäi mieleeni muuan kertomus. Siinä traagisista vaiheista selvinnyt mies tarkasteli elämäänsä: " Jäin eloon. Nousin pystyyn. Säilytin elämänuskon ja huumorin sekä uskoni Jumalaan. Huomasin, että elän laupeudesta ja että jäljelle jäi vain rakkaus. Jumala nostaa alaspainettuja ja alentaa ylpeitä. - Minun armossani on sinulle kyllin", sanoo hän. "Olkaamme siis Jumalan rakkauden lähettiläitä, osoittakaamme se elävästi omassa elämässämme."

- Tarja Kauppinen -

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Heli Karjunen Lahdesta, Mare Lieger Kouvolasta sekä Anu Väliaho ja Anna Mishina Virosta. Tuulan autoon oli pakattu monenlaista avustusta narkomaanikodeille: vaatteita, pesuaineita ja ruokatarvikkeita. Mare oli tullut jo perjantaina ja oli Annan kanssa meitä vastassa. Työnsä vuoksi hän joutui palaamaan Suomeen jo sunnuntain iltalaivalla.

Ensimmäinen tehtävä oli käydä marketissa ostamassa ruokatuliaisia **Betelin narkomaanikotiin**. Sen espanjalainen vetäjä Juan kertoi, että miehiä on nyt kahdeksan. Neljä miehistä käy töissä kosin ulkopuolella ja avustaa näin ylläpidossa. Uusi mies oli tullut tänään ja toinen eilen. Kun juttelimme heidän kanssaan, Mare pystyi heti näkemään lääkärin silmällään vieroitusoireiden ongelmat. Tänään tullut oli syntynyt Tallinnassa, oli alkoholisti ja asunut kadulla seitsemän viimeistä vuotta. Tätä ennen hän oli ollut myös vankilassa. Rukoillaan hänelle voimaa saada täällä uusi suunta elämälleen.

Eilen tullut mies oli paperiton eli hänellä ei ollut minkään maan passia, vaan ns. harmaa passi. Hän oli syntynyt Narvassa Viron venäläiseen perheeseen ja alkoholisoitunut jo nuorena. Hän kertoi asuneensa eri maissa: Norjassa, Belgiassa, Saksassa, Ranskassa, Sveitsissä, Ruotsissa ja Suomessa. Kaikissa muissa maissa hän oli ollut myös vankilassa paitsi Suomessa, missä hän oli ollut Betel narkomaanikodissa, mutta lähti sieltä kesken vieroituksen. Rukoillaan hänen puolestaan, että vieroitus ja uusi elämä tulisivat nyt todeksi. Hän myönsi, että oli syytellyt aina valtiota siitä, että häntä ei autettu.

Yksi talon asukkaista oli viety ensiapuun, kun polvi oli turvonnut, iho rikki monesta kohtaa ja haavat vuosivat. Hän tuli kotiin ensiavusta ”paikattuna” ja oli käsketty mennä huomenna omalääkärin vastaanotolle. Juan kertoi, että tämä ei onnistu, sillä työttömällä ei ole omalääkäriä.

Juanilla oli apunaan nuori venäläinen mies, joka kertoi syntyneensä Siperiassa. Jo hänen isänsä oli ollut mukana narkomaanityössä. Hän on itse asunut Helsingissä ja Tampereella, mutta tuli tänne auttamaan. Se onkin tarpeen, sillä myös perhe tarvitsee Juania. Hänen vaimonsa Anastasia oli vapautunut huumeista Karjalassa Kolosokin Betelissä, lähtenyt sitten töihin Moskovan Beteliin ja tavannut siellä Juanin. Naimisiin mentyään he tulivat töihin Suomen Beteliin ja lähtivät sieltä reilu vuosi sitten aloittamaan työtä Tallinnassa. Nyt heillä on 9 kk vanha Ester-vauva ja toinen lapsi on jo ilmoittanut tulostaan. Kaiken tämän elämän rujouden keskellä Ester on ihana vastakohta ja toivon lähde heille kaikille.

Betelistä lähdimme ajamaan Tarttoon, missä saimme yöpyä Inkerin Majassa (ei maja, vaan kaunis jugend-huvila). Sunnuntaiaamuna ajoimme **Tarton vankilaan,** missä vankilan pappi Olavi Ilumets jo odotteli meitä.

Venäjän kieliseen tilaisuuteen tuli 44 miestä. Olavi piti alkuliturgian, miehet lukivat päivän tekstit ja rukoukset. Heli kertoi oman elämänsä ”pakkosiirtolaisuudesta” eli huumehelvetistä äitinä syyllisyyttä kantaen. Jumalan voiman ja perhekuntoutuksen avulla hän selvisi kuville, mutta lopullisesti vasta muutaman retkahduksen jälkeen. Nyt hän on kouluttautunut terveydenhuollon alalle ja jo vuosien ajan työskennellyt muiden riippuvaisten hyväksi. Jumala on parantanut myös huonon itsetunnon ja luulon siitä, että on aina huono oppilas. Helin todistus on tärkeä vankiloissa, missä monella on ollut huumetausta ja väkivaltaa perheissä.

Anna lauloi kauniilla äänellään ja kertoi Inkerin kirkon Uralin rovastikunnan lähetysleiristä, missä hän oli ollut mukana suomalaisten tulkkina ja muusikkona suomalais-udmurtialaisessa konsertissa. Tuula puhui Heskielin sanomasta pakkosiirtolaisille: Jumala lupaa tuoda kotiin ja antaa kivisydämen tilalle lihasydämen. Tämän voi omistaa myös jokainen vanki omassa ”pakkosiirtolaisuudessaan”. Mare kertoi omasta rajatilakokemuksestaan, jossa armo tuotiin kaiken pohjaksi ja siitä kuinka hän lääkärinä on nähnyt kahdenlaisia kuolevia: niitä, joilla on rauha ja siirtyvät Jumalan käsiin ja niitä, joilla on paniikki. Vaikka ulkonaisesti kaikki olisi hyvin, voi ihminen olla sisäisesti vankilassaan. Hän kertoi neuvostoajan eliitin lasten leiristä, jossa pieni tyttö kertoi mitä häneltä puuttuu: vanhempien läheisyys ja läsnäolo.

Tilaisuuden lopussa yksi miehistä johti rukoukseen ja kertoi myös, että Jumala oli vastannut heidän aiempaan rukoukseensa jonkun paranemisesta. Vanha mies tuli kertomaan meille, että Annan laulun aikana Pyhä Henki oli koskettanut häntä samalla tavalla kuin uskoon tullessa Rummun vankilassa.

Viron kieliseen tilaisuuteen tuli 42 miestä, joista yksi poistettiin häiriköinnin vuoksi. Olavi hoiti alkuliturgian ja puhui etsikkoajasta, että emme antaisi armon mennä ohitsemme. Heli puhui vielä Paavalin esimerkistä, kuinka Jeesus voi kutsua meidät työhönsä vaikka takana on paljon pahaa. Sillä armosta meidät on pelastettu, ei omien tekojemme kautta! Se on mahdollista tänäänkin, jos vain suostumme ottamaan lahjan vastaan.

Kaikesta Jumalan työstä kiitollisina ajoimme Tallinnaan, missä saimme tällä kertaa yöpyä Maren asunnossa, kun hän itse kiirehti Suomen laivalle ja aamuksi Kouvolaan töihin. Me saimme Annan ja Anun kanssa ajaa aamulla Tallinnan ulkopuolella olevaan **Lootusin kylän narkomaanikeskukseen.**

Uuden itsenäisyyden alussa Kanadasta Viroon palannut Märt Vähi oli kokenut, että hänellä on pastorina Virossa joku tehtävä. Se selvisi, kun hänen oma huumeriippuvainen poikansa tuli uskoon ja pääsi kuiville. Tehtäväksi tuli auttaa muita päihderiippuvaisia. Hän sai takaisin isoisän maa-alueen ja nyt yli kahdenkymmenen vuoden jälkeen Toivon Kylä on monipuolinen, toimiva yhteisö, miehiä viisitoista.

Työ alkoi siirrettävästä kuuden miehen parakista, joka on muistona alkuvaiheesta. Nyt alueella on monia uusia puurakennuksia sekä miesten että työntekijöiden asunnoiksi, ruokala- ja kokoustilat. Tavoitteena on vielä rakentaa monitoimihalli, missä olisi mahdollisuus suuremmille kokoontumisille sekä urheilutilat. Kaikki on puhdasta ja siistiä. Yhdessä talossa oli vaatteiden huoltotilat, pesukoneet ja vaatevarastot, kaikki siistissä järjestyksessä. Vaateapua tulee Ruotsista.

Matkaraportti

Viron vankilat Espoon-Kouvolan ryhmä, 23. - 25.7.

Oma saha ja puutyökeskus antavat työterapiaa ja uutta oppia vieroitukseen tuleville miehille. Sahan yhteydessä on myös pelastuslaitos, tallissa on hieno palo/pelastusauto, jolla on viime vuonna ollut 35 hälytystä lähialueelle. Työn alkuvaiheessa kyläläiset olivat vastustaneet keskuksen tuloa, mutta ovat nyt tyytyväisiä tähän naapuriinsa.

Miesten vieroitusjakso kestää kymmenen kuukautta, mutta senkin jälkeen tänne voi jäädä. Kaikille tulijoille on sääntö: ei puhelinta, ei televisiota. Päiväohjelma on selkeä: työjaksot, yhteiset ruokailu- ja opetushetket sekä vapaa-ajat. Selkeän elämänrytmin oppiminen on kuntoutuvalle keskeistä. Suuri kello lyö aamulla kuudelta herätyksen merkiksi ja toisen kerran päivällä klo 12. Kellon ääni kuuluu kauas kylälle.

Alueella on muistokivi Estonia-laivan onnettomuudesta. Kymmenen ruotsalaista nuorta ja kaksi heidän pastoriaan oli ollut täällä raamattuleirillä. He kaikki kuolivat onnettomuudessa. Heidän nimensä ja kahden onnettomuudessa kuolleen kyläläisen nimet on kaiverrettu kiveen.

Kylän sisääntulossa on pieni portinvartijan mökki. Siinä asuu yli 80 vuotias Vasili, joka on ollut vankilassa 40 vuotta. Hän on valoisa ja elämäänsä tyytyväinen vanhus ja rohkaisee näin muita miehiä muutokseen. Apua hän saa, sillä lähtiessämme yksi miehistä oli juuri siivoamassa Vasilin mökkiä.

Rukousaiheeksi jäi naisten kodin käynnistäminen. Talo heille on jo valmiina kauempana kylällä, mutta vetäjä työlle puuttuu. Totesimme, että meidän ryhmämme tehtävä on rukoilla Lootusin kylän puolesta ja tiedottaa siitä vankiloissa. Tätä paikkaa voimme lämpimästi suositella.

Kiitos jälleen johdatuksesta ja varjeluksesta tällä matkalla. Jätämme rukouksiin kaikki kohdatut henkilöt ja työkeskukset. Ryhmän seuraava matka on jo ensi viikonloppuna, jolloin menemme pienellä joukolla Viipuriin ja Kolosokin narkomaanikeskukseen kastejuhlan vieraiksi.

- Tuula Tapanainen -

.

Matkaraportti

Viipuri ja Kolosok Espoon-Kouvolan ryhmä, 29. - 30.7.

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Sveta Honkonen Helsingistä ja Reino Letonsaari Ristiinasta.
Omien matkatavaroiden lisäksi autoon oli pakattu lasten kirjoja ja videoita, vaatteita, saippuakanistereita, ompelukone sekä suklaarasioita.

Viipurissa kävimme ensin kaupassa ostamassa hedelmiä katulasten kotiin **Dikoniin**. Yli kahdenkymmenen lapsen kodissa oli vilinää, parhaillaan ruokailu päättymässä ja pienimmät siirtymässä päiväunille. Tästä syystä emme pitäneet laulu- ja leikkihetkeä lapsille, vaan saimme kahvikupin ääressä kuulla kodin uutisia.

Kuulimme, että urheiluleiri Keltossa oli takana ja onnistunut hyvin. Kysyimme yhdeltä pojalta (ehkä 8 - 9 vuotias) mikä hänestä oli leirillä ollut parasta. Vastaus oli yllättävä. Hän kertoi että he olivat pitäneet jumalanpalveluksen ja illalla oli ollut pienryhmiä, joissa opetettiin Raamattua ja rukoiltiin yhdessä. Hienoa työtä näiden pienten parissa, joilta on puuttunut läheisyyden turva elämässä.

Dikonin jälkeen kävimme vielä marketissa ostamassa tuliaisia **Kolosokin suurta Betel-narkomaanikotia** varten. Kävimme siellä ensimmäisen kerran talvella ja kuulimme kesällä pidettävästä kastejuhlasta, johon olimme nyt matkalla. Kesäisellä kelillä tämä n. 80 kilometrin matka Viipurista taittui hyvin, paitsi viimeiset viisi kilometriä. Talvella olimme ihmetelleet, kun tämä osuus oli kuin suurissa aalloissa olisi ajanut, ylös ja alas. Nyt oli usko loppua, kun ensimmäisen kerran vesioja ulottui koko tien leveydeltä. Reino kävi mittaamassa, että oja ei ole syvä, siitä pitäisi kyllä päästä läpi muillakin kuin maastoautoilla. Loppumatka ajettiin käytännössä ykkösellä, pienimmän pahan periaatteella tietä mutkitellen ja ojia ylittäen. Ja kun päästiin perille, piha-alue oli täynnä autoja! Mitä tässä valittamaan, moni asuu tuon hankalan tien varrella.

Kuulimme, että tähän viikonloppuun odotettiin vieraita n. 300 eri puolilta Venäjää, jopa Ukrainasta. Pääasiassa he tulevat muista Betel-kodeista, mutta vieraita oli myös muista narkomaanikodeista ja seurakunnista. Kesäaikaan täällä pystytään majoittamaan vieraita teltoissa tai monissa Suomen aikaisissa vanhoissa taloissa, joissa ei talvisin ole lämmitystä. Itse kummastelin, kun emäntä lähti viemään meitä polkua pitkin metsään. Siellä oli kaksi vanhaa Suomen aikaista taloa. Svetan kanssa sain yöpyä huoneessa, jossa oli kaksi kerrossänkyä. Vettä ei tullut ja vessa oli metsän keskellä, mutta kaikki sujui hyvin ja uni maistui. Illalla talon edustalle laitettiin nuotio, sen ääressä nuoret kokoontuivat laulamaan ja seurustelemaan.

Perjantain tilaisuuksissa puhujana oli Betelin kansainvälinen johtaja Elias Tapper ja lauantaina aamulla Suomen Betelin johtaja Mario Dias. Puheiden lisäksi ylistys ja rukous olivat kokouksissa vahvasti läsnä.

Lauantaina käveltiin aamutilaisuuden jälkeen metsän läpi läheisen Kuoleman järven hiekkarantaan. Siellä oli 31 hengen kastejuhla. Kukin vuorollaan kävi läpi kastekeskustelun ja upotuskasteen ja nousi vedestä voittajan elkein. Kaikille heille se oli rankan elämän jälkeisen parantavan löydön tulos: Jeesus voi muuttaa, eheyttää ja antaa uuden elämän. Tätä iloa saimme kaikki rannalla olijat olla jakamassa.

Erityisen koskettavaa oli nähdä upotuskasteella mies, jolla oli rinnassa suuri Davidin tähti; juutalainen oli löytänyt messiaansa! Hän oli Anatoli Viipurin Betelistä. Koskettavaa oli myös nähdä, kuinka ystävät talluttivat veteen yksijalkaisen miehen ja kasteen jälkeen takaisin rannalle. Rukoillaan kaikkien näiden kastettujen puolesta. Siinä rannalla iloitessa tuli mieleen, millaiset ilojuhlat mahtavatkaan olla taivaassa!

Kastetapahtumaan tuli muitakin suomalaisia: Helge Enbuskan ryhmä suurella matkailuautolla (sillä tiellä!) He käyvät Kolosokissa usein ja tekevät siellä hienoa sielunhoitotyötä. He jäivät sunnuntaihin, kun me jouduimme lähtemään Suomea kohti jo lauantaina.

Näiden kahden päivän aikana saimme kokea monia merkittäviä kohtaamisia ja niiden myötä uusia ystäviä:

- Keskuksen puuhakas emäntä Nelli otti onnellisena vastaan tuomamme ompelukoneen. Hän pyysi rukoilemaan seitsemän vuotiaan tyttärensä puolesta, jolla on jonkinlainen puhevika ja leikkaus edessä. Hän kertoi, että hänellä on kaksi aikuista lasta. Nelli oli ollut alkoholisti, kun alkoi odottaa tytärtään eikä tiennyt raskaudesta. Vauva syntyi ennen aikojaan, eikä hän halunnut lasta, joka näin ollen vietiin lastenkotiin. Nelli on nyt ollut Kolosokissa neljä vuotta ja päässyt takaisin normaaliin elämään. Vaati 22 dokumenttia ja useita oikeuskäsittelyjä ennen kuin hän sai tyttärensä takaisin.
- Viron Betelistä oli paikalla Juan vaimonsa kanssa hoitaen pihalla makkaroiden grillausta ja kahvitusta. Hän kertoi, että viikon takaisen matkamme jälkeen vielä yksi mies oli tullut heille eli miehiä on nyt yhdeksän. Juanin vaimo Anastasia oli vapautunut huumeista täällä Kolosokissa ja lähtenyt sen jälkeen työhön Moskovan Beteliin. Siellä hän tapasi espanjalaisen Juanin, menivät naimisiin ja yhdessä työhön Suomeen. Reilu vuosi sitten he lähtivät Tallinnaan perustamaan Viron ensimmäistä Betel narkomaanikotia.
- Pietarin ja Moskovan välillä olevasta Cherepovetzin kaupungista oli tullut kaksi nuorta tyttöä Sonja ja Margarita, heidän pastorinsa Avenier, Andrei ja lapsityötä tekevä Tatjana. Tatjana kertoi, että hän pääsi aiemmin hyvin kouluihin kertomaan Jeesuksesta, mutta ei enää. Ilmapiiri on muuttunut ja nähtäväksi jää, miten tiukasti uutta lähetystyön vastaista lakia tullaan soveltamaan. Kysyimme tytöiltä, onko heillä seurakunnassa paljon nuoria ja vastaus oli, että onhan meitä kaksi.
- Viipurin Betelin juutalainen Anatoli kertoi, että ei ole itse päässyt käymään Israelissa, mutta hänen äitinsä ja poikansa ovat käyneet. Äiti työskentelee Viipurissa juutalaisten vanhusten päiväkeskuksessa. Lupasimme tuoda Anatolille seuraavalla matkalla kastekuvia ja yhteystietoja suomalaisiin Israel-järjestöihin.
- Murmanskin läheltä Mochegorskista oli tullut pariskunta kahden lapsensa kanssa. Äiti Katja oli nuori kaunis romaninainen. Hänen miehensä oli vapautunut huumeista alueella toimivassa narkomaanikodissa. Nyt he olivat täällä ylistämässä ja kiittämässä Herraa.
- Murmanskin alueen Zeleneborskista tuleva Tanja toimii vetäjän 45 hengen narkomaanikodissa, missä naisia on 15. Hän kertoi, että oli syvällä huumeissa ja välillä vankilassa. Joku ystävä oli kertonut, että Jeesus voi vapauttaa jopa huumeista, mutta tätä Tanja ei jaksanut uskoa, vaan yritti vapautua muilla keinoin. Vihdoin hän turvautui Jeesukseen kristillisessä vieroituskeskuksessa. Hänen kohdallaan vapautuminen tapahtui vasta joidenkin retkahdusten kautta, mutta nyt hän jo auttaa muita.

Kiitollisina uusista ystävistä ja kastejuhlan ihmeestä lähdimme ajamaan kotia kohden. Rajalla selvisimme lauantai-iltana melko nopeasti, kun taas sunnuntaina palaajat olivat joutuneet pitkiin jonoihin. Rukoillaan näiden kohdattujen ja kaiken Venäjällä tehtävän kristillisen työn puolesta.

- Tuula Tapanainen -

Rukousaiheet

- Kiitos ihanasta kesästä, auringosta ja vilvoittavasta sateesta, tulevasta raikkaasta ja kuulaasta syksystä.
- Kiitos läheisitä rakkaista ihmisistä ja kaukanakin olevista lähimmäisistä.
- Auta meitä huomaamaan ihminen, joka tarvitsee apua, opeta meitä havaitsemaan heidät, ettemme kulje ohi.
- Siunaa kotimaata ja kansaa, presidenttiä ja hänen puolisoaan, hallitusta ja eduskuntaa.
- Siunaa koteja, kodittomia, lapsia, aikuisia, vanhuksia, sairaita, yksinäisiä ja eksyneitä.
- Ole kanssamme nyt, aina ja iankaikkisesti. Amen

TV7:n ohjelma-arkistosta löytyy uusi Pisaran Latvianvierailulla kuvattu filmi

Uuden elämän pisaroita Latviasta

Täysin rappiolla oleva ihminen voi löytää elämän punaisen langan. Viktor Konkov on itse vapautunut vankilakierteestä ja alkoholismista ja auttaa nykyisin muita vankeja uuteen elämään Latviassa.

Ensilähetys: 8.8.16 klo 18.45

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
• Laupias samarialainen –kodit	” viite 6130
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä, yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90 viite 61201
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruudukkoon.

Poliisihallitus on myöntänyt 30.11.2015 Pisara ry:lle rahankeräysluvan no POL-2015-9244, joka on voimassa 1.1.2016 - 31.12.2017 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat käytetään vuosien 2016 - 2018 aikana Pisaran sääntöjen mukaiseen työhön.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi